

Camí de sirga

Carles Montpart Tura

El passat 13 de juny va fer vint anys de la mort de l'escriptor mequinensà Jesús Moncada. El seu traspàs, quan només tenia seixanta-tres anys, va representar l'estroncament d'una notable carrera literària que segurament hauria continuat donant magnífics fruits. Amb motiu de la reedició de Camí de sirga, la seva novel·la més coneguda —i a hores d'ara esdevinguda un autèntic clàssic—, fem un repàs de la seva vida i de la seva producció literària.

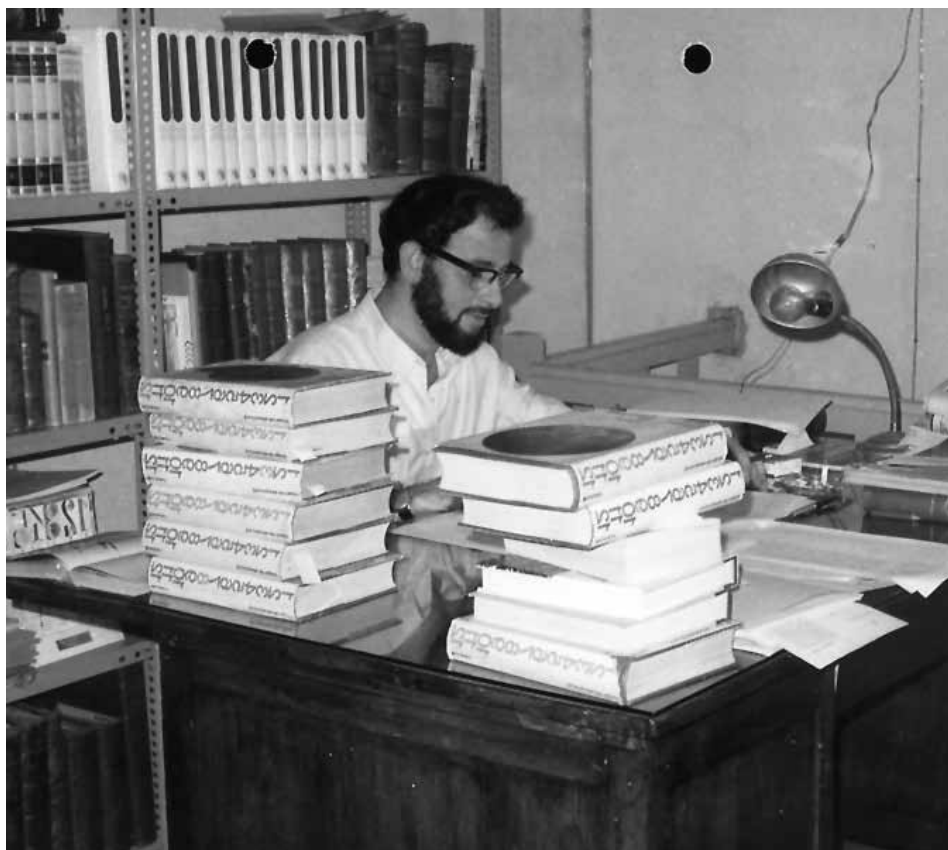
Un nen català de la Franja

Jesús Moncada i Estruga va néixer l'1 de desembre de 1941 a l'antiga Mequinensa, una vila situada a tocar de l'aiguabarreig dels rius Ebre i Segre pertanyent a la comarca del Baix Cinca. Va ser el primer fill del matrimoni format per Josep Moncada i Maria Estruga, i va tenir dos germans, l'Albert i la Rosa Mari amb qui es portava tres i deu anys respectivament.

A Mequinensa els pares hi tenien una botiga i el pare, a més, juntament amb uns socis, era propietari d'un molí d'oli. A la botiga, de boca de clients i transportistes, el futur escriptor va començar a escoltar de nen històries sobre el riu i el poble, anècdotes que el divertien i alhora li desvetllaven la imaginació, com ho farien més tard les que s'explicaven a les tertúlies dels cafès.

Jesús Moncada tenia a l'abast una bona biblioteca familiar i va sentir, des de ben petit, una gran inclinació per la lectura, l'escriptura i el dibuix. Amb només deu anys, va donar-ne una primera mostra quan després de llegir *Cinco semanas en globo*, de Jules Verne, va fer-ne una recreació amb il·lustracions.

Moncada sempre va recordar la infantesa —malgrat que va néixer en l'etapa més dura de la postguerra i en una vila de vençuts— com una època molt feliç que va transcórrer emmarcada en un espai format per les

mines, el castell i els rius, especialment l'Ebre, l'eix de tota la vida econòmica dels vilatans i alhora, un món gairebé màgic per a les criatures on de petit anava amb els amics a pescar, a nedar i a navegar. I, de fet, la fascinació que va sentir pel món del riu es farà evident al llarg dels seus llibres, on de vegades l'Ebre fins i tot surt personificat. No és d'estranyar, doncs, que anys a venir, en veure amenaçada la pervivència d'aquest món per la construcció dels pantans de Mequinensa i Riba-roja, que havien de deixar una part de la vila submergida, Jesús Moncada comencés a recollir-ne informació mitjançant llargues converses amb calafats i navegants, un material que, posteriorment, li resultaria molt útil per als llibres, tant a l'hora de servir-se del lèxic propi del riu, com en el moment de caracteritzar els llaütters i els patrons que hi apareixen.

Estudis a Saragossa

Jesús Moncada va iniciar la seva formació a l'escola de la vila. Més tard, junt amb cinc nois més, va preparar els dos primers cursos de batxillerat amb un mestre

Jesús Moncada

i, a l'hora dels exàmens, va anar a examinar-se, per lliure, a l'Escola del Treball de Lleida. En el moment en què ja no va poder continuar preparant-se al poble, els pares van optar per un internat laic de Saragossa —capital de la província a la qual pertany Mequinensa—, ja que a Lleida només n'hi havia de religiosos. El col·legi escollit fou el centre Santo Tomás de Aquino, fundat pel pare del diputat i cantant José Antonio Labordeta i del poeta Miguel Labordeta, una escola força liberal en què un Moncada adolescent va rebre el seu primer premi literari: el llibre *Memorias de infancia y juventud*, de Ramón y Cajal, per la recreació d'una llegenda mequinensana. A la capital d'Aragó, on va estudiar entre els anys 1953 i 1958, va acabar el batxillerat elemental, i mentre feia el batxillerat superior va estudiar els tres cursos de Magisteri a l'Escola Normal de Saragossa.

En aquesta ciutat, Jesús Moncada va topar amb un cultura i, sobretot, amb una llengua —que ja coneixia prou però només de manera llibresca i escolar— diferent a la de la seva parla materna, el català, i va haver de suportar més d'una vegada la burla i l'escarni dels seus companys d'estudis en sentir-lo parlar en català amb amics i parents de Mequinensa.

Un cop acabada la carrera de Magisteri, amb Premi Extraordinari, Moncada va sol·licitar una plaça de mestre interí a Mequinensa, però li van denegar perquè encara no havia fet divuit anys. Amb tot, va poder començar a treballar com a ajudant de mestre, ja que la plaça havia quedat deserta. Més tard, malgrat haver guanyat les oposicions, va renunciar a la plaça que li tocava en un petit poble i va preferir exercir un parell de mesos en un centre de Saragossa fins que va haver

Racó de Mequinensa fotografiat per Jesús Moncada

de fer el servei militar. Primer s'incorporà al regiment d'Artilleria antiaèria de Calataiud i després a la *Jefatura* del mateix cos a Saragossa.

Finalitzat el servei militar, Jesús Moncada va tornar a la vila i es va incorporar al Col·legi Santa Agatòclia, un centre d'ensenyament secundari on va treballar durant dos anys. Conscient, però, que el que a ell realment li agradava era pintar i escriure, no va dubtar a deixar enrere el poble i la docència.

Trasllat a Barcelona: pintura i escriptura

Seguint els consells d'Edmon Vallès, historiador, assagista i traductor mequinensà, Jesús Moncada va anar-se'n cap a Barcelona al setembre del 1966 amb la intenció de dedicar-se plenament a la pintura i a la literatura. Els inicis, però, no van ser gens fàcils perquè el projecte editorial en el qual Edmon Vallès confiava trobar-li un lloc de treball no va tirar endavant i Moncada es trobà sense feina, lluny de la família i en un lloc que li resultava del tot aliè.

L'escriptor va passar el primer any a Barcelona treballant en el taller d'un pintor mequinensà, Santiago Estruga. Dividien la jornada en dues parts, dedicaven el matí a fer pintura comercial per guanyar-se la vida —quadres per penjar sobre el tresillo, recordava ell rient— i la tarda al tipus de pintura que els agradava. Quan plegava, encara li quedava temps i ganes per anar a estudiar gravat a l'Escola d'Arts del Llibre.

Un any més tard, Jesús Moncada va tenir l'oportunitat d'entrar a l'editorial Montaner i Simon, on buscaven algú que s'encarregués de revisar la traducció d'una enciclopèdia juvenil de Mondadori. El va contractar Pere Calders, que feia poc que havia retornat de l'exili a Mèxic i hi treballava com a cap del departament de producció. En un text escrit l'any 1988, titulat "Petita història d'un jersei gris", publicat dins *El Boscater negre*.

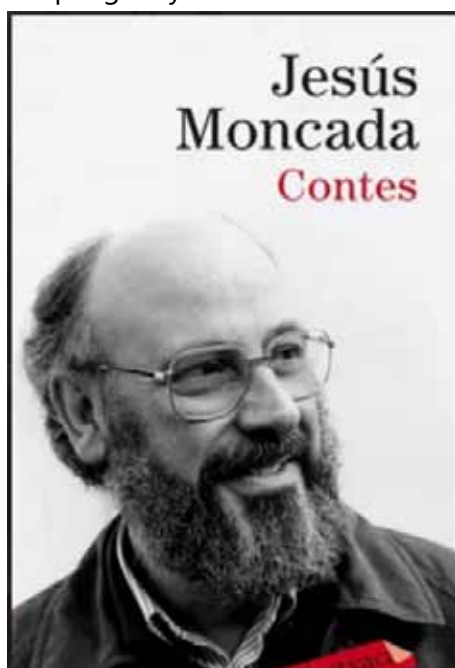
Full independent de Gavà, en un número especial en homenatge a Josep Soler Vidal, i recollit posteriorment al volum *Cabòries estivals* (Edicions 62, 2004), Moncada recordava les condicions d'aquells primers anys a Barcelona amb aquestes paraules: "Fresquejava. Jo, sota els sostres altíssims del darrer pis de la Montaner i Simon, vaig començar a tenir algun calfred. Segurament calia atribuir-lo menys a la temperatura que a les escasses calories que em proporcionava una alimentació més aviat ascètica —forçosament ascètica—, ajustada als pocs diners que em quedaven després d'uns anys de guanyar-me la vida, com el

protagonista d'un dels meus contes, pintant sèries de batalles navals, postes de sol i paisatges amb cervols" (ed. cit., p. 58).

Moncada, que encara no havia escrit res des que s'havia instal·lat a Barcelona, animat per Pere Calders i Edmon Vallès, va escriure el que seria el seu primer conte en llengua catalana: "Joc de caps". Malgrat la feinada que tingué per enllestir-lo, tenint en compte que havia fet els estudis en castellà, l'esforç el va satisfer perquè per primer cop va poder veure sobre paper les paraules tal com s'utilitzaven al poble i es va sentir alleujat per no haver hagut de recórrer al castellà per

escriure. Aquell primer conte va agradar molt a Pere Calders, que va animar-lo a continuar escrivint i a continuar incorporant a les narracions formes genuïnes de la parla de Mequinensa. Durant molt de temps, en acabar l'horari laboral, es quedaven tots dos a l'editorial a escriure o se n'anaven plegats a l'Ateneu. Comentaven el que escrivien i Calders, en aquells primers temptejos amb el català, l'ajudava en l'aprenentatge de l'ortografia.

Les primeres exposicions d'obra plàstica, Jesús Moncada les va dur a terme en locals de Mequinensa els anys 1966 i 1970, i durant la dècada següent va participar en exposicions individuals i

col·lectives en diferents poblacions de Catalunya: a L'Abast de Mataró (1977 i 1978), a les Escoles Unesco de Barcelona (1977) o a la Botiga de Coses de Vilassar de Mar (1979). L'última exposició va tenir lloc l'any 1980 a la Caixa d'Estalvis Laietana d'Arenys de Mar.

Contes premiats

Paral·lelament a aquesta activitat artística, Jesús Moncada seguia escrivint contes i, encoratjat per Pere Calders, Edmon Vallès i altres escriptors visitants a l'editorial Montaner i Simon, com Xavier Benguerel, va anar-se presentant a premis literaris a fi de donar a conèixer les narracions i aconseguir que alguna editorial s'interessés per editar-les. Amb "La lluna, la pruna" va guanyar el Premi Brugués (1970), amb el recull "Històries de la mà esquerra" —"Joc de caps", "L'ull esquerre de Tomàs d'Atura", "Conte del vell tramviaire" i "Nit d'amor del coix Silveri"— el Premi Joan Santamaria (1971); amb "Crònica del darrer rom", el segon premi de la Crida dels escriptors joves de la revista *Serra d'Or* (1971) i amb el recull "Narracions de l'Ebre" —"Riada", "Revenja per a un difunt", "Traducció del llatí" i "Strip-tease"— el Premi Jacme March (1980).

El primer text que l'escriptor va veure publicat va ser "Crònica del darrer rom", que va sortir a la revista *Serra d'Or* de març de 1971, una narració on ja es podien observar algunes de les claus del món literari moncadià. En aquest text en forma de crònica, i a partir de les reflexions del "vell Palau", un antic miner mequinensà, Moncada ja afirmava que "jo, com el vell Palau, soc mequinensà i me'n recordo de tot: d'allò que dic i d'allò que callo i que potser no podré dir mai", tot i que més endavant l'autor anticipava en una sola frase el moll de l'os de tota la seva obra posterior: "I aleshores va començar una lluita llarga, de

més de catorze anys, aspra com un renec, que cremava la sang dels mequinensans. Un dia haurà de ser contada" ("Crònica del darrer rom", dins *Cabòries estivals*, Edicions 62, 2004).

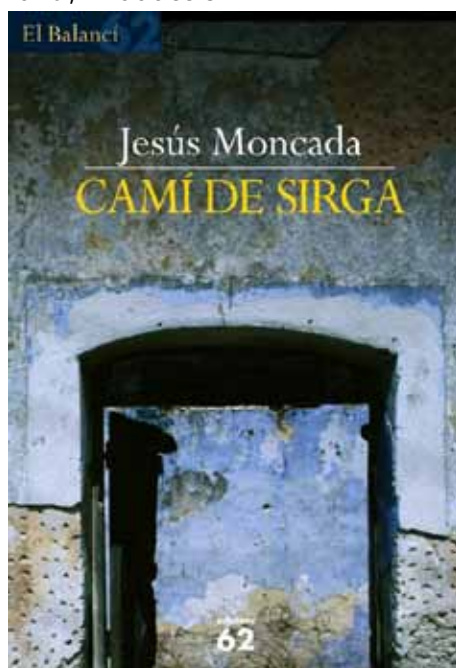
L'any 1973 van aparèixer els quatre contes que havien guanyat el Premi Joan Santamaria en un volum col·lectiu on també hi havia les narracions de Josep Vallverdú i Jaume Melendres, que havien quedat finalistes (*Històries de la mà esquerra*, Gràfiques Diamant, 1973).

Primers llibres de contes

A poc a poc, però, l'escriptor es va adonar que, donada la seva manera de treballar lenta i meticulosa, no podia continuar dedicant-se a

la pintura i la literatura al mateix temps, i que calia optar per una de les dues formes de creació artística. Finalment, animat pels premis literaris i la publicació del seu primer llibre en solitari, *Històries de la mà esquerra i altres narracions* (Edicions de la Magrana, 1981) —que aplegava setze narracions entre les quals hi havia totes les que havien estat premiades

més vuit contes nous inclosos en una secció titulada "Cròniques de la sirga"—, es decantà per deixar de banda l'obra plàstica i dedicar les hores que la feina li deixava lliures a escriure. El llibre, que en les successives edicions es titularà simplement *Històries de la mà esquerra* (Edicions de la Magrana, 1988; Edicions 62, 2010; Club Editor, 2023), i que es presentarà sense la divisió en seccions per accentuar-ne el caràcter unitari, recollia un conjunt d'històries d'ambientació mequinensana —menys a "Conte del vell tramviaire", "L'estremidora confessió de Joe Galàxia" i "Històries de dies senars"—, on alguns crítics van fer notar la influència de la narrativa de Pere Calders i un cert aire fellinià, amb una nostàlgia

passada pel filtre literari, a mig camí entre el drama i la comèdia.

Històries de la mà esquerra anava encapçalat precisament per un pròleg de Pere Calders en el qual, després de manifestar irònicament —o no tant— que “ja se’m fa vella la declaració que els pròlegs són innecessaris, i que potser fan una mica de nosa i tot”, afirmava el següent: “En Jesús Moncada ha passat per l’experiència de veure desaparèixer sota les aigües (i escombrat per profundes transformacions socio-econòmiques) el món de la seva infantesa [...] i en va fer un drama personal. [...] Si ho esmento ara, en obrir les portes d’una lectura, és perquè estic convençut que això fou una de les causes, potser la més poderosa, que incitaren Moncada a escriure” (Edicions de la Magrana, 1988, p. 6-7).

Quatre anys més tard, Jesús Moncada publicava un segon recull de contes: *El Cafè de la Granota* (Edicions de la Magrana, 1985; Edicions 62, 2006; Club Editor, 2024). En aquesta ocasió les catorze històries presentaven un caràcter força més unitari que al recull anterior gràcies a un rerefons comú conformat per l’escenari geogràfic, que ara era explícitament la vila de Mequinensa (els cafès, els carrers i les places; les mines del terme municipal i els personatges: llaüters, minaires, pagesos, botiguers...); l’espai històric, situat entre la dècada dels anys cinquanta i principis de la dels seixanta del segle XX; el to d’ironia i d’humor que impregnava la major part dels contes, i que feia pensar novament en alguns dels millors contes de Pere Calders; una voluntat de crítica social i de sàtira; un estil àgil i concís; una estructura basada en el soliloqui o en la crònica i, finalment, un llenguatge literari caracteritzat per reflectir l’oralitat, fins al punt que sovint el narrador es presenta com un simple escriptor que intenta anotar fidelment allò que li han explicat.

Maduresa literària: *Camí de sirga*

Arran del tancament de l’editorial Montaner i Simon, on havia treballat tretze anys, Jesús Moncada va continuar compaginant la dedicació a la literatura amb treballs i traduccions per a diferents editorials catalanes. D’aquestes tasques la que més li agradava era la traducció perquè considerava que l’enriquia com a escriptor. Va traduir un seguit d’obres eròtiques, que sovint signava amb pseudònim, per a la col·lecció “La Marrana” d’Edicions de la Magrana, així com diverses obres de Jules Verne: *Els fills del Capità Grant* (Edicions de la Magrana, 1996), *La volta al món en vuitanta dies* (Edicions de la Magrana, 2000) o *L’illa misteriosa* (Edicions de la Magrana, 2001); i l’extensa novel·la *El comte de Montecristo* (Edicions de la Magrana, 2002), d’Alexandre Dumas.

Amb *Camí de sirga* (Edicions de la Magrana, 1988; Edicions 62, 2004; Club Editor, 2025) la seva primera novel·la, el nom de Jesús Moncada va passar a ocupar un dels llocs més destacats de la literatura de les últimes dècades del segle XX. L’obra va merèixer immediatament l’elogi quasi unànime de la crítica i un ampli reconeixement per part dels lectors. En aquest cas es tractava d’una extensa i densa novel·la coral on es retratava la història de gairebé un segle de la vila de Mequinensa —que no surt mai

amb aquest nom, sinó amb el genèric de “la vila”—, i de l’Ebre català, a través d’una àmplia gamma de personatges la vida dels quals transcorre entre la Primera Guerra Mundial —amb al·lusions a fets encara més reculats— i el 1971, any en el qual s’inicia el lent anorreament de Mequinensa en finalitzar les obres del pantà de Riba-roja.

Camí de sirga va obtenir els premis Joan Crexells (1988), Fundació d’Amics de les Arts i de les Lletres de Sabadell (1988), Nacional de la Crítica (1988), Crítica Serra d’Or (1989) i Ciutat de Barcelona (1989), i també va ser finalista del Premio Nacional de Literatura

(1988). Pel que fa al seu reconeixement internacional, la novel·la ha estat traduïda al llarg dels anys a setze llengües: alemany, anglès, aragonès, castellà, danès, eslovè, francès, gallec, hongarès, italià, japonès, neerlandès, portuguès, romanès, suec i vietnamita.

Una reedició oportuna

La reedició de *Camí de sirga* que va sortir el mes de juny passat, i que com dèiem al principi ha estat l'incentiu per a l'article d'aquest mes, forma part de la decisió del Club Editor de presentar de nou al seu segell tota l'obra literària de Jesús Moncada. De moment ja s'han editat, per aquest ordre, *Històries de la mà esquerra* (2023), *Estremida memòria* (2023), *El cafè de la granota* (2024) i *Camí de sirga* (2025). Es tracta, doncs, d'una molt bona oportunitat d'introduir-se en l'obra de l'autor de Mequinensa —o de retrobar-la per aquells que ja la coneixen— en unes revisades i cuidades edicions que sempre venen acompanyades de textos o documents que fan que el seu valor vagi més enllà d'una simple reedició.

En el cas de *Camí de sirga*, el text de Moncada va acompanyat d'un apartat d'"Apèndixs" on el lector trobarà, en primer lloc, una suggerent evocació de la lectura de la novel·la a càrrec de l'escriptora Mònica Batet titulada "Cinc enamoraments i un encanteri". Per la seva banda, Artur Garcia Fuster, filòleg i autor de la primera tesi doctoral sobre Jesús Moncada, escriu un interessant text sobre el sistema de treball de l'escriptor a partir dels materials trobats al seu arxiu personal. Per Garcia Fuster, després d'una llarga fase de recollida de dades i de la decisió sobre l'estructura que tindrà la novel·la, Moncada enceta un procés d'escriptura en què "transforma el material recollit en un text literari, estilístic, seguint el receptacle formal que ha elaborat. [...] [Moncada] elabora *Camí de sirga* a partir de records íntims entrellaçats que, a poc a poc, combinats els uns amb els altres, generen una memòria col·lectiva clarament identificable, inconfusible" (ed. cit., p. 328-330). Destaca també la gran troballa que representa per

a l'autor la figura del "cronista irònic", ja present al contes d'*El Cafè de la Granota*. Pel que fa concretament a *Camí de sirga*, Garcia Fuster n'explicita el contingut de l'elaborada estructura —formada per quatre parts i un epíleg— i com s'entrellacen les dues línies temporals que abasta la novel·la.

D'una banda, un present que narra la demolició de les cases de la vella Mequinensa, que va des de la primavera de 1970, quan s'enderroca la primera casa, fins a la tardor de 1971, quan mor Carlota de Camps, darrer representant de la nissaga burgesa dels senyors locals i una de les grans protagonistes de la novel·la juntament amb l'antic navegant Robert Ibars, *Nelson*. De l'altra, un elaborat *flash-back* a través del qual Moncada reconstrueix la memòria col·lectiva de Mequinensa: es narren velles històries locals, apareixen personatges que surten de l'ànima de les cases, s'expliquen els secrets del temps antic, tot plegat fins a construir un retrat enèrgic i acolorit d'un món condemnat a desaparèixer. El gruix dels records situa el marc històric de *Camí de sirga*, doncs, entre l'any 1914, l'època de màxima esplendor de la conca minera de Mequinensa durant la Primera Guerra Mundial, i l'any 1971, passant per la Guerra Civil, la postguerra i l'inici de la decadència del poble, a partir de l'any 1957, data en què comencen les obres del pantà.

Mequinensa, un mite literari

La novel·la, com hem dit, és coral i acaba prenent una dimensió mítica —és en aquest sentit que s'ha comparat sovint amb *Cien años de soledad*, de Gabriel García Márquez— en tant que representa la plasmació literària de l'evocació d'una realitat forjada per segles d'història i condemnada, per la falsa utopia del progrés, a convertir-se en una fantasmagòrica realitat submergida. *Camí de sirga* no és, per tant, una novel·la històrica, sinó la recuperació literària d'un espai, una gent, uns costums i una manera de fer sacrificats des d'un despatx de l'administració franquista en benefici d'un suposat progrés material.

El component elegíac que sens dubte té la novel·la, però, no esdevé en mans de Moncada una trista lamentació, sinó que gràcies a la ironia i al sensualisme que l'escriptor hi aplica es converteix en un cant al vitalisme dels millors anys de Mequinensa. I un dels elements clau d'aquesta perspectiva és, evidentment, la treballada, rica i expressiva llengua que Jesús Moncada va fer servir per escriure la novel·la, un text que llegit ara, trenta-set anys després de la seva publicació, segueix sent igual de vigorós i de suggerent com ho va ser quan va veure la llum a finals dels anys vuitanta.

L'apartat d'"Apèndixs" presenta també una interessant i curiosa selecció de dibuixos relacionats amb l'activitat del transport pel riu, anotacions de l'autor sobre l'estructura del llibre i fragments d'enquestes i textos utilitzats per Moncada en la preparació de la novel·la. Clou aquest material afegit la reproducció d'una carta de Pere Calders a Moncada on, amb la seva ironia habitual, li diu el següent: "Jesús, estic llegint 'Camí de Sirga', a poc a poc perquè la meua doble cataracta de l'ull esquerre es va prenent més confiança cada dia —diu que això ja solen fer-ho— i només em deixa llegir a estonetes. Però ja sé que em trobo davant d'una de les millors novel·les de la postguerra [...] Res, Moncada, res: estic segur que l'has feta grossa. I el més notable és que no m'estranya gens, perquè ja saps que sempre he confiat en tu" (ed. cit., p. 350).

Obra posterior

Després de *Camí de sirga*, que va consagrar Moncada com a narrador, arribarien dues novel·les més, *La galeria de les estàtues* (Edicions de la Magrana, 1992) i *Estremida memòria* (Edicions de la Magrana, 1997). A la primera, una novel·la de tall realista, Moncada presenta la història de Dalmau Campells, un jove estudiant mequinensà de magisteri a Torrelloba —una ciutat que el lector pot identificar clarament amb Saragossa— en una acció que transcorre l'any 1957 però que es desplaça contínuament cap l'època de la Guerra Civil. A la segona, que va obtenir els premis Joan Crexells (1997) i Crítica Serra d'Or (1998), Mequinensa i els seus habitants tornen a dominar de manera quasi

absoluta l'escenari de la narració a partir del record d'un cas de bandolerisme ocorregut a la vila entre els mesos d'agost i novembre de 1877. En aquesta obra, la repressió exercida pel poder polític ocupa un paper essencial.

El següent llibre de Moncada va tornar a ser un recull de contes: *Calaveres atònites* (Edicions de la Magrana, 1999), que presenta catorze narracions en el que segurament és el volum de relats de caràcter més unitari dels tres que l'escriptor va publicar, fins al punt que sovint s'ha qualificat d'una "quasi novel·la". Reforça aquesta fet la presència d'un pròleg i d'un epíleg narrats, respectivament, des dels ulls d'un jove i ingenu advocat barceloní destinat com a secretari al jutjat de Mequinensa als anys cinquanta del segle passat, i des de la ironia i saviesa del jutge titular de la vila. Tots les narracions de Jesús Moncada es van reunir al volum *Contes* (Edicions de la Magrana, 2001).

Finalment, l'any 2004 es va editar *Cabòries estivals i altres proses volanderes* (Edicions 62, 2004) un llibret que ja s'havia publicat l'any anterior a Calaceit a càrrec de diverses associacions culturals de l'Aragó catalanòfon, i que recollia dotze textos, onze dels quals havien estat publicats a la premsa entre 1971 i 2003 i un d'inèdit titulat "Una estampa del segle XVII".

Pintura de Jesús Moncada

En aquesta obra, com ja hem dit més amunt, podem llegir "Crònica del darrer rom", el primer text publicat per Jesús Moncada al número de març de 1971 de la revista *Serra d'Or*.

Reconeixements

Quan Jesús Moncada va emmalaltir, estava treballant en una novel·la que duia el títol provisional de *Dante S.L.*, on pensava recrear l'ambient viscut durant els anys en què va treballar a l'editorial Montaner i Simon, i de la qual sempre en va guardar un bon record. La novel·la va quedar inacabada, ja que li van diagnosticar un càncer de pulmó a la tardor de 2004, de les conseqüències del qual va morir en una clínica de Barcelona el 13 de juny de 2005. A petició de l'autor, les seves cendres van ser portades a Mequinensa i van ser espargides al solar que havia ocupat casa seva.

A part dels diversos premis obtinguts, sempre a obra publicada, la tasca literària de Moncada també va ser valorada pels seus companys d'ofici, ja que va ser el primer escriptor distingit amb el Premi Jaume Fuster dels Escriptors en Llengua Catalana, just acabat d'instituir, l'any 2001, quan rebia el nom de Premi dels Escriptors Catalans. El mateix any també va veure reconeguts els seus mèrits tant a Catalunya com a Aragó, ja que la Generalitat de Catalunya va atorgar-li la Creu de Sant Jordi i la Diputació de Saragossa, la Medalla de Santa Isabel de Portugal. Finalment, l'any 2004, les Corts Aragoneses li van concedir el Premio de Honor de las Letras Aragonesas, guardó que per primera vegada es donava a un autor que havia escrit l'obra en llengua catalana.

L'any 2007 es representà per primer cop *L'Aigua*, una obra de teatre basada en textos dels tres llibres de contes i del recull d'articles *Cabòries estivals i altres proses volanderes*. L'espectacle, produït pel Centre d'Arts Escèniques de Terrassa en coproducció amb La Mirada, la Cia i Les Antonietes, s'ha anat representant des d'aleshores per tot Catalunya. Basats en textos d'aquests mateixos llibres, també es va muntar, l'any 2009, un espectacle de lectura dramatitzada titulat *Una tarda al Cafè de la Granota*. ■

www.cooperativa70.coop

C. Font i Boet, 7 08140
Caldes de Montbui

Tel.: 93 865 45 30

A/e. coop70@cooperativa70.coop